

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

- Mich. Ventris - J. Chadwick, *Evidence for Greek Dialect in the Mycenaean Archives*, «Journal of Hellenic Studies» LXXIII (1953), pp. 84 - 103.
- John Chadwick, *Greek Records in the Minoan Script*, «Antiquity» N° 108 Dec. 1953, p. 193 ss.
- Mich. Ventris, *A Note on Decipherment Methods*, *ibid.* p. 200 ss.
- Mich. Ventris, *King's Nestor Four - handled Cups, Greek Inventories in the Minoan Script*, «Archaeology» Spring 1954.
- Carl Blegen, *An Inscribed Tablet from Pylos*, «Ἀρχαιολ. Ἐφημερίς», τόμος εἰς μνήμην Γ. Οἰκονόμου, σσ. 59 - 62.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀποκρυπτογραφίσεως καὶ ἀναγνώσεως τῆς Μινωικῆς Γραφῆς ἐτέθη ἐπὶ ὅλως διόλου νέων βάσεων διὰ τῶν ἀνωτέρω δημοσιεύσεων τῶν Mich. Ventris, John Chadwick, Carl Blegen, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου προέβαλε πλέον ἀπολύτως δικαιολογημένη ἢ ἐλπίς ὅτι προσεγγίζομεν ἤδη πρὸς τὴν τελικὴν λύσιν. Πολλοὶ ἐπιστήμονες μεγάλου κύρους, μελετήσαντες ἐπισταμένως τὴν χρησιμοποιηθεῖσαν μέθοδον καὶ τὰ διὰ ταύτης ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα δὲν ἐδίσταν νὰ ἀποφανθοῦν κατηγορηματικῶς, ὅτι τὸ πρόβλημα ἐλύθη πλέον καὶ ὅτι ἀπλῶς ζήτημα χρόνου θὰ ἦτο ἢ μεταγραφὴ καὶ ἑρμηνεία τῶν πινακίδων τοῦ Γραμμικοῦ Συστήματος Β τόσο τῆς Κνωσοῦ ὅσον καὶ τῆς Πύλου. Ἄλλοι, παρὰ τὰς ἐπιφυλάξεις των, ὡμολόγησαν ὅτι ἐπετελέσθη λίαν σημαντικὴ πρόοδος, διὰ τῆς ὁποίας ἐπλησιάσαμεν ὄχι ὀλίγον πρὸς τὴν λύσιν. Καθολικὴ ὅμως εἶναι ἡ ἀναγνώρισις ὅτι ἡ προσπάθεια τοῦ Ἄγγλου ἐπιστήμονος Mich. Ventris διὰ τὴν ἀποκρυπτογράφειν τῶν πινακίδων εἶναι ἢ μᾶλλον σοβαρὰ μεταξὺ ὅλων τῶν μέχρι σήμερον γενομένων, ἀκόμη καὶ ἐκ μέρους εἰδικῶν ἀρχαιολόγων. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ περιβάλῃ μὲ ἀίγλην τὸν νεαρὸν ἀρχιτέκτονα, καὶ νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου. Ἡ συμβολὴ σήμερον πολλῶν ἄλλων ἐπιστημόνων, διαφόρων εἰδικότητων, δημιουργεῖ ἔτι ἀγαθοτέρας ἐλπίδας.

Ἡ παροῦσα κριτικὴ γράφεται διὰ νὰ ὑπογραμμισθῇ ἔτι μᾶλλον ἢ

σοβαρότης τῆς γενομένης ἐργασίας καὶ διὰ τὴν συστήσῃ ὅπως αὕτη παρακολουθηθῆ μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐπιστημονικῆς συνέσεως, ἵνα μὴ πρόωροι ἐνθουσιασμοὶ παρασύρουν εἰς παρανεκινδυνευμένα ἢ λίαν πρόωρα συμπεράσματα. Ἐνδείκνυται τὴν ἄνω πρὸς ποτὲ νὰ γίνεται ἀκριβῆς ἀναμέτρησης τῶν ὑφισταμένων δυσχερειῶν καὶ νὰ ὑποβάλλωνται τὰ ἐκάστοτε προκύπτοντα ἀποτελέσματα εἰς αὐστηρὸν ἐπιστημονικὸν ἔλεγχον.

Εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τὴν προσπάθειαν τοῦ V. κατέστησεν ἐπακριβέστερον γνωστὴν ἡ μελέτη τοῦ Καθηγητοῦ Σπ. Μαρινάτου, *Τὸ πρῶτον φῶς ἐκ τῶν μνημείων τῆς Κρητομυκηναϊκῆς γραφῆς*, τελευταίως δημοσιευθεῖσα ἐν «Ἐπετηρ. Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν» ΚΓ'. σ. 139 κ. ἔξ. Ἐκεῖ ἀναλύεται ἡ χρησιμοποιηθεῖσα μέθοδος καὶ συγκεφαλαιοῦνται τὰ συμπερίσματα, δίδονται τὰ μᾶλλον χαρακτηριστικὰ καὶ πειστικὰ δείγματα ἀναγνώσεως πινακίδων καὶ ἐξηγοῦνται οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφεὺς πιστεύει ὅτι ἡ ἀποκρυπτογράφησης εἶναι πλέον γεγονός.

Ὁ V. ἠκολούθησε τὰς ἑξῆς βασικὰς γραμμάς :

1) Αἱ πινακίδες τῆς Κνωσοῦ καὶ τῆς Πύλου εἶναι γεγραμμένα εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ μετὰ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς σύστημα γραφῆς, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας του.

2) Ἐπὶ τοῦ παρόντος δυνατότης διὰ τὴν ἀποκρυπτογράφησιν θὰ παρῆται μόνον ἂν ἡ γλῶσσα αὕτη ἦτο ἡ ἑλληνική, ἔστω εἰς λίαν ἀρχαϊκὸν στάδιον.

3) Τούτου τιθεμένου ὑπὸ μορφήν ἐργαζομένης ὑποθέσεως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναζητηθοῦν καὶ νὰ ἀναγνωρισθοῦν διάφορα γραμματικὰ στοιχεῖα (καταλήξεις γένους ἢ κλίσεως, προθήματα ἢ συνδετικὰ μόρια) βάσει στατιστικῶν πινάκων, οἵτινες θὰ ἐδείκνυον τὴν συχνότητα ἐκάστου σημείου ὡς καταληκτικοῦ, προθηματικοῦ, μέσου, ὡς καὶ τὰ συνήθως ὁμοῦ ἀπαντῶντα καὶ τὰ οὐδέποτε συζευγνύμενα σημεῖα.

4) Θὰ ἔδει κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἀποδιδόμενη γλῶσσα πιθανῶς ἦτο ἀκατέργαστος ὡς λίαν ἀρχαϊκὴ καὶ ἀτελῶς ὑπὸ τῶν γραφέων ἀποδιδόμενη διὰ συλλαβαρίου προελληνικῆς προελεύσεως. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγνωρισθοῦν βαθμηδὸν οἱ δεσπύζοντες κατὰ τὴν ἀπόδοσιν ὀρθογραφικοὶ κανόνες ἢ ἰδιορρυθμίαι.

5) Ἡ δι' ἐξισώσεων ομάδων σημείων παρακολούθησις τῆς μεταβολῆς τῶν κλιτικῶν καταλήξεων, τῶν προθηματικῶν ἢ τῆς ἐναλλαγῆς ἐνδιαμέσων σημείων θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ : α) σειρὰς συλλαβῶν μετὰ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἀλλὰ μετὰ διάφορον φωνῆεν (ἐκ τῆς παρακολουθήσεως κλίσεως)· β) σειρὰς συλλαβῶν μετὰ τὸ αὐτὸ φωνῆεν ἀλλὰ διάφορον σύμφωνον (ἐκ τῶν αὐτῶν καταλήξεων εἰς διάφορα ὀνόματα)· γ) ἀντιστοι-

χους προθεματικὰς συλλαβὰς· δ) ἰσοδύναμα σημεῖα γράφοντα τὴν αὐτὴν συλλαβὴν.

6) Ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἀνευρισκομένων συλλαβῶν εἰς λέξεις τῶν πινακίδων θὰ ἀπέδιδε νέας συλλαβὰς καὶ αὐταὶ κατ' ἄλυσιν ἄλλας.

7) Εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν πιθανῶν λέξεων καὶ ἀναγνώρισιν ὠρισμένων καταλήξεων πολύτιμον βοήθειαν θὰ προσέφερον τὰ ἰдеоγράμματα τῶν πινακίδων, τὰ ὅποια ἔδιδον τὸ γενικὸν περιεχόμενον καὶ καθώριζον ὠρισμένας κατηγορίας λέξεων (λ. χ. ἐπαγγελμάτων, ὕλῶν, τοπωνυμίων, ὀνομάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ζώων κλπ). Ἡ ταξινομήσις τῶν πινακίδων εἶχε γίνει ἤδη ὑπὸ προηγηθέντων εἰς τὴν ἔρευναν ἐρευνητῶν.

8) Πολύτιμον βοήθειαν ἐπίσης θὰ παρεῖχον λέξεις καὶ τύποι τῆς Ὀμηρικῆς Γλώσσης, ἀφοῦ εἰς ταύτην ἦτο πιθανὸν νὰ διεσώθησαν πληρέστερον τὰ ἀρχαιώτερα ἑλληνικὰ στοιχεῖα.

9) Ἀπαραίτητον ἀκολουθῶς θὰ ἦτο αἱ οὕτω καθοριζόμεναι φωνητικαὶ ἀξίαι νὰ ἐφαρμοσθοῦν πρὸς ἔλεγχον ἐπὶ πολυαρίθμων πινακίδων καὶ εἰς τὸ περιεχόμενόν των νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ὅπως ἀναγνωσθῇ ἑλληνικὸν κείμενον λογικόν, πιθανὸν καὶ σύμφωνον μὲ τὰ πρὸ τῆς ἀποκρυπτογραφήσεως δεδομένα διὰ τῆς ταξινομήσεως στοιχεῖα. Οὕτω θὰ ἐγένετο ἡ βάσανος τῆς ἀκολουθηθείσης μεθόδου καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων της.

Ὁ V. ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω βασικὰς γραμμὰς μὲ ἄκραν ἐπιστημονικότητα, φυσικὰ πάντοτε ἐν πλήρει συνειδήσει ὅτι ἐξετέλει πειραματισμόν, διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο οὐδὲν ἀσφαλὲς νὰ προεικάσῃ. Κατὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐργασίας ἐπέισθη ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ παραμερίσῃ δύο οὐσιαστικὰ ἐμπόδια τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς τὸν εἶχον ἐκτρέψει ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀναγνωρίσεως εἰς τὰ κείμενα τῆς Κνωσοῦ καὶ Πύλου τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. 1) Ἡ ὁμοιότης στοιχείων τοῦ Κυπριακοῦ Συλλαβαρίου μὲ τὰ κρητικὰ συλλαβογράμματα δὲν ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει. 2) Ἐπρεπε νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὰ κύρια καταληκτικὰ σύμφωνα ν, ς, ρ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων δὲν ἀπεδόθησαν κατὰ τὴν γραφὴν.

Κατὰ τὸ στάδιον τῆς προεργασίας ὁ V., ἔξαιρετικῶς ἠσκημένος εἰς τὰς μεθόδους ἀποκρυπτογραφήσεως κρυπτογραφημάτων ἐν καιρῷ πολέμου, κατέστρωσεν ἐπιμελῶς πλήρεις στατιστικοὺς πίνακας συλλαβῶν καὶ ἄλλους πίνακας ἐξισώσεων. Ἐτελειοποίησεν ἐπίσης τὴν ταξινομήσιν τῶν πινακίδων βάσει τῶν ἰдеоγραμμάτων, καὶ βάσει τούτων συνέταξε πίνακας πιθανῶν ὀνομάτων, τοπωνυμίων, ἐπαγγελμάτων, ὕλῶν, ζώων, βιοτεχνημάτων κατὰ εἶδη, προϊόντων κλπ. καὶ καθώρισε τὰς

ἐνεργητικὰς καὶ παθητικὰς μετοχάς, τὰ πιθανὰ ρήματα καὶ προσδιοριστικὰ ἐπίθετα. Ἀκολούθως ἀπεφάσισε νὰ κατατάξῃ τὰς ἀναγνωριζομένας συλλαβὰς εἰς «ἐσχάραν», καὶ δὴ καθέτως τὰς μὲ τὸ αὐτὸ φωνῆεν, ὀριζοντίως τὰς μὲ τὸ αὐτὸ σύμφωνον. Φυσικὰ κατ' ἀρχὰς θὰ ἀνεγνώριζε τὰς συλλαβὰς τῶν 5 κυρίων φωνηέντων, εἶτα τῶν ἡμιφώνων καὶ ἀκολούθως—κατὰ τὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἤδη καθορίσει—τὰς συλλαβὰς μὲ τὸ αὐτὸ φωνῆεν ἀλλὰ διάφορον σύμφωνον (χωρὶς ἀκόμη νὰ γνωρίζῃ ποῖον εἶναι τοῦτο) καὶ τὰς συλλαβὰς μὲ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἀλλὰ μὲ διάφορον φωνῆεν (χωρὶς πάλιν νὰ γνωρίζῃ ποῖον ἦτο τοῦτο).

Ὁ καθορισμὸς τοῦ *A* ἦτο σχετικῶς εὐχερής: Τὸ σημεῖον τοῦτο ἦτο συχνὸν ὡς ἀρχικὸν καὶ εἰς μίαν ὠρισμένην περίπτωσιν ἀνεγνώρισθη ὡς σφρητικόν. Τὰ σημεῖα τῶν *E* καὶ *Y* καθωρίσθησαν ἀπὸ τὴν κατάληξιν ἐπαγγελμάτων *E - Y* (= - εὺς), πληθ. - ε - *E* (- εἷς) τοῦ *I* ἀπὸ τὰς καταλήξεις τῆς δοτικῆς - ε - *I*, - ο - *I*. Μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι αἱ ὀμηρικαὶ καταλήξεις τῶν γενικῶν εἰς - οιο καὶ εἰς - ἦ*F*'ος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον γραφῆ ὡς - ο - *j*ο καὶ - ε - *F*ο ὠρίσθησαν τὰ ἡμιφωνικὰ σημεῖα τῶν *JO* καὶ *FO**. Τώρα δὲν ἦτο δύσκολον μὲ τὴν βοήθειαν τῶν καταλήξεων εἰς τὰ διάφορα ὀνόματα νὰ καθορισθοῦν αἱ σειραὶ ἐκάστου φωνήεντος καὶ ἡμιφώνου καὶ νὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὰς καθέτους στήλας τῆς «ἐσχάρας». Οὕτω αἱ συλλαβαὶ μὲ *E* ἀνεζητήθησαν εἰς τὰς καταλήξεις ἐπαγγελμάτων εἰς - εὺς, αἱ συλλαβαὶ μὲ *A* εἰς τὰ πιθανὰ θηλυκὰ ὀνόματα εἰς - α, αἱ συλλαβαὶ μὲ *O* εἰς τὰ ἀρσενικὰ εἰς - ος (= *ο), αἱ συλλαβαὶ μὲ *I* εἰς τὰ πιθανὰ ἔθνικα εἰς - ίος (- **I* - ο), τὰ ὁποῖα εἶχον ἤδη διακριθῆ εἰς τὰ λεγόμενα triplets¹. Αἱ σειραὶ τοῦ *Y* δὲν ἦτο δυνατόν ἐξ ἀρχῆς νὰ καθορισθοῦν ἐλλείψει χαρακτηριστικῶν καταλήξεων εἰς - υς. Ἀκολούθως ἀνεγνώρισθησαν αἱ σειραὶ τῶν συμφώνων (χωρὶς, ὡς εἶπομεν, νὰ καθορίζεται ἐξ ἀρχῆς ποῖον ἀκριβῶς ἦτο τὸ φωνῆεν) ἀπὸ τοὺς διαφόρους τύπους κλιτικῶν καταλήξεων τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Καὶ αἱ σειραὶ αὗται ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς ὀριζοντίους γραμμὰς τῆς ἐσχάρας.

Ἀπέμενε νῦν τὸ δυσκολώτερον, νὰ καθορισθοῦν ὠρισμένοι φωνητικαὶ ἀξίαι τῶν διατεταγμένων προκαταρκτικῶς εἰς τὴν «ἐσχάραν» σημείων. Ἐδῶ ἐχρειάζεται πολὺ μεγάλη προσοχή, διότι ἐσφαλμένος καθορισμὸς καὶ μιᾶς ἔστω φωνητικῆς ἀξίας θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ συμπαρασύρῃ εἰς τὴν ὄχι ὀρθὴν ἀναγνώρισιν τῶν κατὰ σειράς ἀξιῶν

*) Διὰ τεχνικοὺς λόγους τὸ δίγαμμα ἀποδίδεται ἐνταῦθα διὰ τοῦ *F* καὶ τὸ ἡμίφωνον εἰ ὡς *j*.

¹) Πρόκειται περὶ τριάδων λέξεων διαφερουσῶν μόνον κατὰ τὴν κατάληξιν εἰς τὰς ὁποίας ὁ *V*. ἀνεγνώρισε τοπωνύμια μὲ τὰ ἔθνικά τους.

καὶ νὰ φέρη εἰς πλήρες ἀδιέξοδον κατὰ τὴν ἄλυσιν τῶν ἀντικαταστάσεων διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ὑπολοίπων. Ὁμολογουμένως ἡ ἀναζήτησις αὕτη ἐγένετο μὲ συνδυαστικὴν ἱκανότητα ἀπαράμιλλον καὶ ὀξυδερκειαν ὄχι τὴν τυχοῦσαν· ἡ ἐργασία εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο φέρει τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλυφυΐας.

Αἱ πρῶται φωνητικαὶ ἀξίαι συλλαβῶν μὲ σύμφωνα αἱ ὅποια ἀνεγνωρίσθησαν ἦσαν αἱ *πα, μα, τε* ἐκ τῶν λέξεων *πα - τε (πατήρ), μα - τε (μήτηρ)* εἰς πινακίδα δούλων τῆς Πύλου· βάσει τούτων καθωρίσθησαν ἀκολουθῶς αἱ σειραὶ τῶν *π, μ, τ*. Μὲ τὰς συλλαβὰς *ε* καὶ *τε* γνωστὰς ἤδη, ἀνεγνωρίσθη ἡ λέξις *ε - κο - τε (ἔχοντες)*, ὡς ἀντιτιθεμένη μὲ ἐπίθετον ἔχον τὸ στερητικὸν *α -*. Οὕτω καθωρίσθη ἡ συλλαβὴ *κο* καὶ διὰ ταύτης ἡ σειρά τοῦ *κ*. Αἱ φωνητικαὶ ἀξίαι *με, νο* καὶ *να* ἀνεκαλύφθησαν διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι μία συχνὴ κατάληξις δύο συλλαβῶν ἦτο ἡ κατάληξις τῆς μέσης καὶ παθητικῆς μετοχῆς εἰς *- μένος, - μενα*. Ἐκ τούτων ἐγένοντο γνωστὰ αἱ σειραὶ τοῦ *μ* καὶ *ν*. Τέλος, ἀφοῦ διεπιστώθη ὅτι μία κατάληξις ἐνεργούντων προσώπων ἦτο ἡ ἐλληνικὴ *- τῆρες (- τε - ρε)* καθωρίσθη καὶ ἡ συλλαβὴ *ρε* καὶ διὰ ταύτης ἡ σειρά τοῦ *ρ*. Ὅτι τὰ αὐτὰ σημεῖα ἀπέδιδον καὶ τὰς συλλαβὰς μὲ *λ* ἐφαίνεται ἀποδεικνυόμενον ἀπροσδοκῆτως ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς λέξεως *πο - ρο (= πῶλος)* εἰς πινακίδας ἱππων ἐκ Κνωσοῦ. Τὸ πρᾶγμα ἀκολουθῶς ἐπεβεβαιώθη. Ἐκ τῶν ἀθροιστικῶν εἰς τὸ τέλος τῶν λογαριασμῶν: *το - σο - δε, το - σα - δε τόσσοί(δε), τόσσαί(δε)* καθωρίσθησαν αἱ σειραὶ τοῦ *τ, σ* καὶ *δ* καὶ διεπιστώθη ἡ ἰδιορρυθμία ὅτι ἐνῶ διὰ τὰς ἄλλας συλλαβὰς μὲ ψιλὰ, μέσα ἢ δασέα ἄφωνα ἐχρησιμοποιοῦντο τὰ αὐτὰ σημεῖα, ὑπῆρχεν ἰδιαιτέρα σειρά σημείων διὰ τὰς συλλαβὰς μὲ *δ*. Ἄλλη ἰδιορρυθμία ἐβεβαιούτο μετ' ὀλίγον, ὅταν διὰ τῶν ἀντικαταστάσεων τῶν ἀνευρεθεισῶν ἀξιῶν ἐζητήθη νὰ καθορισθοῦν αἱ λέξεις, τῶν ἐλειπουσῶν συλλαβῶν βαθμηδὸν ἐξευρισκομένων διὰ συνεχοῦς ἀλύσεως ἀντικαταστάσεων. Ἀπεδείχθη δηλ. ἡ χρησιμοποίησις χειλοφώνων· ὑπερωϊκῶν *κF, γF, χF*, δηλουμένων δι' ἰδιαιτέρων σημείων. Ἡ εὐρυτέρα ἐφαρμογὴ τῶν ἀξιῶν τούτων ἔλυσε πλῆθος ἀπὸ ἀνυπερβλήτους δυσχερείας.

Ὅταν τέλος αἱ οὕτω καθορισθεῖσαι φωνητικαὶ ἀξίαι ἐφηρμόσθησαν ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν πινακίδων τοῦ Γραμμικοῦ Συστήματος Β τόσον τῆς Κνωσοῦ ὅσον καὶ τῆς Πύλου, τὰ ἀποτελέσματα ἐφάνησαν τόσον ἐνθαρρυντικὰ ὥστε ὁ V. καὶ ὁ Chadwick ἔκρινον ἐπιβεβλημένον νὰ ἀνακοινώσουν ἐπισήμως ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τελικῆς ἀποκρυπτογραφῆσεως. Ὁ V. ὁμως δὲν εἶναι τόσον κατηγορηματικὸς εἰς τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ λύσις ἐπετεύχθη καὶ ὑπογραμμίζει μάλιστα ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ πειραματικὸν στάδιον· εὐρίσκει πάντως ὅτι ὠρι-

σμένα ἀποτελέσματα δυσκόλως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδοθοῦν εἰς ἀπλὴν σύμπτωσιν καὶ καταλήγει (Antiquity, ἔ. ἀ. σ. 204) : « Ὑπάρχει κάποια ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὑπάρχον ὑλικὸν τοῦ Γραμμικοῦ Συστήματος Β εἶναι ἀρκετὸν διὰ τὴν τελικὴν ἀπόδειξιν λύσεως τοῦ προβλήματος, ἀλλ' οὐσιαστικὴν βάσανον ὑπόσχονται αἱ εἰσέτι ἀδημοσίευτοι πινακίδες τῆς Πύλου, αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Blegen τὸ 1952 καὶ 1953. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν προβλέπω σοβαρὸν ἀνταγωνισμὸν ἀπὸ ἄλλην συναγωνιστικὴν προσπάθειαν ἀποκρυπτογραφήσεως, ὅχι ἀπὸ ἔπαρσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκόλουθον προνομιούχον θέσιν : ἂν αἱ πινακίδες εἶναι εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δυσκόλως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐρμηνευθοῦν διαφόρως ἀπὸ ὅ,τι ἐπροτάθη· ἂν δὲν εἶναι, ἡ γλῶσσα των πιθανῶς θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ γνωστὴ ὑπὸ τὰς ὑπαρχούσας προϋποθέσεις ».

Ὁ καθηγητὴς Σπ. Μαρινᾶτος (ἔνθ' ἄνωτ.) εἶναι πολὺ μᾶλλον κατηγορηματικὸς, διότι τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα καὶ πολλὰ εἶναι καὶ σύμφωνα πρὸς ὅ,τι προσεδοκῶμεν. Ἀναμένει βελτίωσιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν ἀναγνώσεων καὶ περαιτέρω ἐπεξεργασίαν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἀποδόσεων καὶ ἐρμηνειῶν τῶν λέξεων καὶ προτείνει ὡς παραδείγματα ὠρισμένας νέας ἐρμηνείας· θεωρεῖ πάντως τὸ πρόβλημα ἤδη λελυμένον.

Τὰ ἀποτελέσματα δύνανται νὰ συγκεφαλαιωθοῦν εἰς τὰ ἀκόλουθα :

Α) Ἀναγνώσεις χαρακτηριστικῶν κατηγοριῶν λέξεων.

1) Σειραὶ ἐνδιαφερόντων τοπωνυμίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλὰ γνωστὰ καὶ ἀναμενόμενα, ἄλλα ἄγνωστα ἀλλὰ πιθανὰ καὶ πειστικά. Ἡ σειρὰ ἐκ τῶν triplets, τὰ ὁποῖα ἐξ ἀρχῆς ἐθεώρησεν ὁ V. ὡς τοπωνύμια μὲ τὰ ἐθνικά των, εἶναι ἢ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα ὡς δίδουσα τὰ Κνωσός, Φαιστός, Ἀμνισός, Λύκτος καὶ Τύλισος. Ἡ συχνὴ μνεία τῆς Πύλου (πυ - ρο) εἰς τὰς πινακίδας τῆς Πύλου εἶναι λίαν σημαντικὴ. 2) Σειραὶ κυρίων ὀνομάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλὰ γνωστὰ εἰς τὸν ἐπικὸν καὶ μυθολογικὸν κύκλον· ἐκ τούτων ἄλλα εἶναι ἑλληνικά, ἄλλα φαίνονται προελληνικά. Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν λ. χ. ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ *Ἰαρναταῖος*, *Ἀμαρύντας*, *Ἀντάνωρ*, πολλὰ εἰς - εὖς μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ *Θησεύς*, καὶ πολλὰ ἀρχόμενα ἀπὸ *Εὖ-*, ὡς τὰ *Εὖπλους*, *Εὖδαμος*. Τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ ὀνόματα θεῶν, διότι φαίνονται ἀποδεικνύοντα τὴν ὑπαρξιν σχεδὸν ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ πανθέου. 3) Ὄνόματα ἐπαγγελμάτων τὰ ὁποῖα ἐμφανίζουν τὰς συνήθεις ἑλληνικὰς καταλήξεις εἰς - εὖς (- ε - υ), - οὔχος (- ο - κο), - ουργός (- φο - κο), - δόμος (- δο - μο), - τήρ (- τε) καὶ θηλ. - τείρα (- τι - ρα), - τας (- τα). 4) Λέξεις ὑλικῶν ἀγαθῶν (πρώτων ὑλῶν, βιοτεχνημάτων,

προϊόντων, ζώων κλπ.), ὅπως τὰ χρυσός, χαλκός, φάρσα, σπέρμα, πῶλος, σίαλος (χοῖρος). 5) Προσδιοριστικά ἐπίθετα καὶ ἔθνικα ἀρσενικά καὶ θηλυκά· τὰ τελευταῖα καταλήγουν εἰς -ιος, -ια. 6) Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἢ μέσαι καὶ παθητικαί, ὅπως αἱ ἀραρυῖα, ἐών, ἀπέοντες, ἰόντες, κεκειμένα, κτιμένα, ὀρόμενος. 7) Ρήματα χαρακτηριστικὰ ὡς τὰ : ἐπιδέδαστο, ἐνέενσι, ἔχονσι, εὔχετο, ἔχεεν (= ἔχειν).

B) Ἀνάγνωσις χαρακτηριστικῶν κειμένων.

1) Μία τῶν πινακίδων τῆς Πύλου μὲ ἰдеоγράμματα σκευῶν, τριπόδων καὶ ποτηρίων εἶναι ἢ μᾶλλον πειστικῆ· ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μπλέγκεν ὅταν ἤδη εἶχον δοθῆ ὑπὸ τοῦ V. αἱ φωνητικαὶ ἀξίαι καὶ τὰ πρῶτα κείμενα πινακίδων. Εἰς τὴν πινακίδα ταύτην αἱ λέξεις τρίποδε (δυικός) καὶ τρίπους (τι-ρι-πο-δε καὶ τι-ρι-πο), συνοδεύονται μὲ τὰ ἰдеоγράμματα τοῦ τρίποδος καὶ τοὺς ἀριθμοὺς 2 καὶ 1, αἱ λέξεις δέπας καὶ δέπαι (δι-πα, δι-πα-ε), μὲ ἰдеоγράμματα ποτηρίων μὲ τοὺς ἀριθμοὺς 1 καὶ 2· χαρακτηριστικὰ ἐπίθετα τὰ ὅποια ἀνεγνώσθησαν τετρούης (κFε-το-ρο-Fε), τριούης (τι-ρι-ο-Fε) καὶ ἀνούης (α-νο-Fε) ἐρμηνεύονται ὡς σημαίνοντα: μὲ τέσσαρα ὄτα, μὲ τρία ὄτα καὶ ἄνευ ὄτων, ἀντιστοίχως μὲ τὰ ἰдеоγράμματα· τέλος ἐμφανίζονται αἱ λέξεις μείζονες (με-ζο-ε) καὶ μεῖον (με-Fι-jo) σχετιζόμεναι μὲ τὰ ποτήρια. 2) Ἄλλη πινακὶς ἐκ Πύλου μνημονεύει ναυτολογία κωπηλατῶν διὰ μετάβασιν εἰς Πλευρῶνα: ἐρέται Πλευρῶναδε ἰόντες (ε-ρε-τα πε-ρε-υ-ρο-να-δε ι-jo-τε). 3) Εἰς ἄλλην πινακίδα τῆς Πύλου ἀπαριθμοῦνται δορκεῖται (δο-κε-ja) (λέξις ἀγνώστου ἐννοίας) μὲ ἀναγραφὴν τῆς ιδιότητος τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς ὡς δούλων ἢ χαλκέων (εἰς στίχος: δοῦλος πατήρ, μάτηρ δὲ διFία δούλα: δο-ε-ρο πα-τε, μα-τε δε δι-Fι-α δο-ε-ρα). 3) Αἱ πινακίδες τῶν χαλκέων ἐκ Πύλου εἶναι ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας· μία ἔχει ἐπίτιτλον τῶν δύο μερῶν τῆς, τὰ ὅποια περιέχουν ὀνόματα: Χαλκῆες ἱλασίαν ἔχοντες· καὶ : τοσσοῖδε ἀτλάσιοι χαλκῆες (κα-κε-Fε τα-ρα-σι-ja ε-κο-τε το-σο-δε α-τα-ρα-σι-jo κα-κε-Fε). Ὡς ἠρμήνευσεν ὁ καθ. Μαρινᾶτος γίνεται λόγος περὶ χαλκέων ἐν ἀπασχολήσει καὶ χαλκέων ἀέργων. Ἄλλη πινακὶς ὁμιλεῖ περὶ δούλων χαλκέων καὶ χαλκέων ποτνιαείων (;) καὶ ἄλλη καταλήγει : τοσόςδε ἐπιδέδαστο χαλκός πάνσι (το-σο-δε ε-πι-(δε)-δα-το κα-κο πα-σι), συγκεφαλαιούσα οὕτω τὴν ποσότητα τοῦ κατανεμηθέντος χαλκοῦ. 5) Εἰς πινακίδας προϊόντων γίνεται λόγος περὶ προσόδων ἐξ ἀγροκτημάτων : ὄνατα ἔχοντες κεκειμενάων κτινάων (ο-να-τα ε-κο-τε κε-κε-με-να-ο κο-το-να-ο) καὶ συχνὰ ἀκολουθεῖ τὸ ἰδεόγραμμα τοῦ σίτου καὶ ἡ ποσότης, ἧς προηγεῖται τὸ : τόσσον σπέρμα (το-σο πε-μα). Τὰ

ἀγροκτήματα ταῦτα προσδιορίζονται ἐνίοτε ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν δῆμον (παρὸ δάμω), εἰς ἱερὰ ἢ ὡς ἀποτελοῦντα τέμενος βισιλικὸν (Γαράκτερον τέμενος) ἢ δημόσιον (λαΓαγέσιον). 6) Εἰς πινακίδα ποιμνίων ἐκ Πύλου ἀναφέρεται ποιμὴν βόσκων εἰς περιοχὴν Ἀσιατίας τὰ ποιμνία τοῦ Θαλαμάτου: ποιμὴν Ἀσιατίας ὀπὶ Θαλαμάταο κῒετροπόδοφι ὀρόμενος (πο - με α - σι - ja - ι - ja ο - πι τα - ρα - μα - τα - ο κῒε - το - ρο - πο - πι ο - ρο - με - νο). 7) Εἰς πινακίδα ὄπλων γίνεται λόγος εἰσφορᾶς χαλκοῦ ὑπὸ διαφόρων τάξεων, μὲ περιέργους τῇ ἀληθείᾳ ὀνομασίας, (προκορεσιῆρες, κλαΓιφόροι, ὀπιγῒοῦχοι, ὀπισκαφῆες, δάμαρτες, κορεσιῆρες) διὰ κατασκευὴν ὄπλων: ὡς δώσονσι... χαλκὸν νάΓιον σπαθαίοις κῒε ἔγχεσσί κῒε αἰξμάνς (jo - δο - σο - σι... κα - κο να - Γι - jo πα - τα - jo - ι - κῒε ε - κε - σι - κῒε αι - κα - σα - μα). 8) Εἰς πινακίδας ἄρμάτων, εἷς τινὰς τῶν ὀποίων ὁ δεύτερος στίχος ἀναγινώσκειται ὡς πρῶτος, ἀναγινώσκονται ὀλίγοι ὀροι σχετιζόμενοι μὲ τὴν μορφήν καὶ τὰ τμήματα τοῦ ἄρματος. Τὰ ἄρματα (ἱππίαι = ι - κῒι - α) χαρακτηρίζονται φοινικίαι (πο - νι - κι - ja) καὶ μιλιόεσσαι (μι - το - Γε - σα - ε) καὶ ἀναγνωρίζονται τμήματα αὐτῶν ἐκ ξύλου ἔρινεοῦ (Γι - ρι - νι - jo) ἢ κυδωνίας (κυ - δο - νι - ja) ὡς ὁ ἄμπυξ (ο - πο - κῒο). 9) Τέλος λίαν ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ πινακίδες ἐνθα ἀναφέρεται σειρὰ ὀνομάτων θεοτήτων τοῦ ἑλληνικοῦ πανθέου. Σπουδαιότερα εἶναι ἢ ἐκ Κνωσοῦ V 52, ἀτυχῶς ἑλλιπής, περιέχουσα τὰ ὀνόματα τῶν θεοτήτων Ἀθηνᾶς Ποτινίας, Ἐνναλίου, Παιάονος καὶ Ποσειδῶνος (α - τα - να πο - τι - νι - ja 1 ε - νν - Γα - ρι - jo 1 πα - ja - Γο...πο - σε - δα...). Ἄλλη σχετικὴ πινακίς, ἴσως προσφορὰ ἀγγείων ὑπὸ λατρευτῶν, ὡς ἐκ τῶν ἰδεογραμμάτων εἰκάζεται, περιέχει σειρὰν ὀνομάτων θεῶν μεταξὺ τῶν ὀποίων ἀναγνωρίζονται (κατὰ δοτικὴν τὰ: Ἡρα, Ζεὺς, Ἐρμῆς, Διῒα, Ποτινία, Ποσιδαέων καὶ Ποσιδαία (ε - ρα, δι - Γε, ε - μα - α, δι - Γι - ja, πο - τι - νι - ja, πο - σι - δα - ι - jo καὶ πο - σι - δα - ε - ja). Ὄρισμέναι πινακίδες τῆς Κνωσοῦ ἀναφέρουν προσφορὰν μέλιτος εἰς τὴν θεῖαν Εἰλειθυίαν ἐν Ἀμνισῶ (Α - μι - νι - σο Ε - ρε - ν - τι - ja με - ρι) καὶ τὴν φράσιν συνοδεύει τὸ ἰδεογράμμα ἀμφορέως μὲ ἀριθμούς.

Ὡς παρατηρεῖ τις αἱ ἀναγνώσεις ἐγένοντο ἀφοῦ διεπιστώθη ἢ ἐφαρμογὴ ὀρισμένου ὀρθογραφικοῦ συστήματος μὲ τοὺς ἀκολουθούς γενικούς κανόνες: 1) Οὐδεμία διάκρισις γίνεται μακρῶν καὶ βραχέων. 2) Τὸ ν τῶν διφθόγγων γράφεται μὲ χωριστὸν σημεῖον, ἐνῶ τὸ ι τῶν διφθόγγων δὲν γράφεται ἢ καθιστᾶ ἡμιφωνικὴν τὴν ἐπομένην συλλαβὴν φωνήεντος (μὲ j). 3) Μέσα, δασέα καὶ ψιλὰ θεωροῦνται εἰς τὴν γραφὴν ἰσοδύναμα· μόνον αἱ συλλαβαὶ μὲ δ γράφονται μὲ ἰδιαιτέρα σημεῖα. 4) Τὰ λ, μ, ν, ρ, σ παραλείπονται πρὶν ἀπὸ ἄλλο σύμφωνον καὶ ἐπίσης ὅταν εἶναι τελικά. 5) Τὰ ἄφωνα πρὸ συμφώνου γράφονται

δι' ἰδιαίτερου σημείου ἀποδίδοντος συλλαβὴν μὲ φωνῆεν τὸ αὐτὸ τῆς ἀκολουθούσης συλλαβῆς. 6) Τὰ διπλᾶ ὅμοια σύμφωνα θεωροῦνται ὡς ἁπλᾶ. 7) Τὰ διπλᾶ σύνθετα ξ, ψ σύμφωνα γράφονται ἀναλελυμένως (τὸ ζ, φαίνεται ὄχι). 8) Ὡς ἐλέχθη, συλλαβαὶ διὰ τοῦ λ καὶ ρ γράφονται μὲ ἓν σημεῖον. 9) Μὲ ἰδιαίτερον σημεῖον ἐπίσης γράφονται αἱ ὑπερωϊκαί. Εὐκόλως κατανοεῖ τις διατὶ γραφὴ μὲ τοιαύτην ὀρθογραφίαν εἶναι τόσον δύσκολον νὰ ἀναγνωσθῆ καὶ ἐρμηνευθῆ.

Γ) Συμπεράσματα ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν.

Ἡ στενὴ ἀναλογία τοῦ κλιτικοῦ καὶ τῶν τύπων τῶν ὀνομάτων, ἡ ὁμοιότης τοῦ λεξιλογίου μὲ τὰ ἀντίστοιχα τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου, ἡ ἐμφάνισις πολυαρίθμων τύπων καὶ ἰδιορρυθμιῶν γνωστῶν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν Ἀχαικῶν (Ἀρκαδο-Κυπριακῶν κυρίως) διαλέκτων χαρακτηρίζουν τὴν γλῶσσαν τῶν πινακίδων τῆς Κνωσοῦ καὶ Πύλου ὡς ἀρχαϊκὴν ἀχαιϊκὴν. Καὶ τοῦτο δὲν ἐμφανίζεται νῦν ὡς ἀπροσδόκητον τοῦλάχιστον διὰ τὰ μυκηναϊκὰ κέντρα τῆς κυρίως Ἑλλάδος. Ἡ γλῶσσα ὅμως κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων τῶν εἰδικῶν φαίνεται μᾶλλον ἀκατέργαστος, ἐμφανίζουσα πολλὰς ἀνωμαλίας καὶ ἀτελείας. Προελληνικὰ ἐξ ἄλλου στοιχεῖα ἀφθονοῦν.

Δ) Γενικώτερα συμπεράσματα διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνίας καὶ πολιτείας, διὰ τὴν μορφήν τῆς θρησκείας· ἱστορικὰ διδάγματα.

Μὲ τόσον σποραδικὰ καὶ ἀσαφῆ στοιχεῖα ὁμολογεῖται ὅτι εἶναι πρόωρον νὰ ἐξαχθοῦν συμπεράσματα εὐρύτερα· ἤδη ὅμως διευπλώθησαν γενικά τινα, μάλιστα ὑπὸ τοῦ Chadwick, («Antiquity». *ibid.*), σχετικὰ μὲ τὴν ὀργάνωσιν ἑνὸς τιμαριωτικοῦ συστήματος εἰς τὸ ὁποῖον τὰ βασιλικά γένη, τὸ ἱερατεῖον καὶ ὁ δῆμος ὡς σύνολον ἔχουν διαχειρισιν τῶν κυριωτέρων φεούδων. Ἡ διαφοροποίησις τῶν ἐπαγγελμάτων, προηγμένη εἰς σημεῖον μᾶλλον ἀπροσδόκητον, ἐμφανίζει ἄριον κοινωνικὸν μηχανισμόν, πολὺ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον τοῦ περιγραφόμενου εἰς τὰ ὀμηρικὰ ἔπη. Εἰς τὸν μηχανισμόν τοῦτον αἱ γυναῖκες ἐμφανίζονται ὡς ἐνεργῶς συμμετέχουσαι, ὅπως δὲ ἐξέχουσα εἶναι ἡ θέσις αὐτῶν εἰς τὸ ἱερατεῖον. Ἡ βιοτεχνία, χρησιμοποιοῦσα ποικίλας πρώτας ὕλας, φαίνεται προηγμένη, καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν βασιλικῶν ἐργαστηρίων μὲ τοὺς πολυαρίθμους δούλους φαίνεται ἐπίσης πιστοποιουμένη. Ὁργανωμένη εἶναι ἡ εἰσφορὰ εἰς εἶδος γεωργικῶν ἢ κτηνοτροφικῶν προϊόντων. Αἱ βασιλικαὶ ἀγέλαι βόσκονται εἰς ὠρισμένας περιοχάς.

Ἀναστάτωσιν εἰς τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα βάσει τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων φέρει ἡ ἀποκάλυψις ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν Κρήτην, ἔχοντες ἐν Κνωσῷ ἐγκατεστημένην δυναστείαν,

ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ΙΕ' αἰῶνος π. Χ. Οἱ Μινωῖται ἐμφανίζονται ὑποτεταγμένοι. Ἐπικοινωνία καὶ συναλλαγή ὑπῆρχε μὲ τὰ κέντρα τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος. Τὸ Βασίλειον τῆς Πύλου, μὲ ἔδραν τοῦ βασιλέως τὸ νῦν ἀνασκαπτόμενον ἀνάκτορον, ὅπου ἀνευρέθησαν αἱ πινακίδες, φαίνεται ἐν τῶν σημαντικωτέρων. Συνηλάσσετε τοῦτο μὲ πολλὰς ἄλλας πολιτείας, ἀλλὰ παραδόξως δὲν ἐμφανίζονται μέχρι τῆς ὥρας σχέσεις μὲ ξένας ἐπικρατείας.

Καὶ εἰς ἓνα κόσμον ὅστις ἐμφανίζεται τόσον ἑλληνικὸς δὲν ἀποτελεῖ ἔκπληξιν τὸ ὅτι συναντᾷ τις ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ ἑλληνικὸν Πάνθεον. Ὅτι εἰς τὴν κνωσιακὴν Ἀμνισὸν συναντῶμεν τὴν λατρείαν τῆς προελληνικῆς Εἰλειθυίας ἀποδεικνύει βεβαίως ὠρισμένον συγκρητισμὸν τῶν ἑλληνικῶν μὲ τὰς προελληνικὰς θεότητας.

Ἡ ἀνωτέρω ἀνάλυσις ἦτο ἀνάγκη νὰ γίνῃ διὰ νὰ τονισθῇ ἡ σοβαρότης τῆς γενομένης προσπαθείας διὰ τὴν λύσιν τοῦ τόσον σημαντικοῦ ἀλλὰ δυσκόλου προβλήματος καὶ νὰ καταφανῇ ὅτι αἱ ἐλπίδες διὰ τὴν πλήρη ἀποκρουπτογράφειαν εἶναι λίαν ἀγαθαί. Εἶχε σκοπὸν ἐπίσης νὰ καταστήσῃ μᾶλλον προσιτὰ τὰ μέχρι σήμερον δεδομένα, ἰδιαίτερος εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ἀφοῦ αἱ μελέται τῶν ἀσχοληθέντων μὲ τὸ θέμα οὔτε εὐχερῶς προσιταὶ εἶναι οὔτε συστηματικαὶ καὶ συγκεφαλαιωτικαί. Εἶναι ὅμως νῦν ἀνάγκη νὰ προχωρήσωμεν εἰς μίαν εὐρυτέραν κριτικὴν διὰ τῆς ὁποίας θὰ ὑπογραμμισθοῦν ὠρισμέναι ἐπιφυλάξεις, αἱ ὁποῖαι, πιστεύω, θὰ θέσουν τὰς προσδοκίας μας ἐπὶ ἑνὸς στερεωτέρου ἐδάφους.

Ἴδου αἱ κυριώτεραι δυσκολίαι:

1) Σχέσις γραμμικοῦ Συστήματος Β μὲ Γραμμικὸν Σύστημα Α.

Πάντες οἱ μελετηταὶ καὶ ἰδιαίτερος οἱ Ἔβανς καὶ Pugliese - Caratelli διεπίστωσαν ὅτι τὸ Γραμμικὸν Β Σύστημα ἀποτελεῖ ἐξέλιξιν τοῦ Α μὲ προσθήκην ὠρισμένων σημείων καὶ ἀχρήστευσιν ἄλλων. 50 σημεῖα εἶναι κοινὰ καὶ ὅπωςδήποτε ἀποδίδουν ὁμοίαν φωνητικὰς ἀξίαν²⁾. Ὅχι ἐπιπολαίως ἐξηκριβώθη ὅτι πολλὰ συμπλέγματα σημείων ἀποδίδοντα λέξεις προσηγορικὰς ἢ κύρια ὀνόματα ἀπαντοῦν καὶ εἰς τὰ δύο συστήματα καὶ ὅτι πολλαὶ καταλήξεις καὶ προθήματα φαίνονται κοινά. Ἀναγκαῖον συμπέρασμα γενικῶς γενόμενον ἀποδεκτὸν ἦτο ὅτι τὸ σύστημα Α καὶ τὸ σύστημα Β ἀπέδιδον τὴν αὐτὴν γλῶσσαν³⁾. Μὲ

²⁾ Evans, Palace of Minos, IV p. 682. Pugliese - Caratelli, Le iscrizioni preelleniche di Haghia Triada in Creta «Mon. Ant.» XL (1945), p. 491 ss.

³⁾ Evans, αὐτόθι σ. 684: «More than this, the language itself is iden-

τὴν ἀναγνώρισιν νῦν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰς πινακίδας τοῦ Συστήματος Β φθάνομεν εἰς τὴν ἄτοπον παραδοχὴν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ὠμιλεῖτο ὡς ἐπίσημος γλῶσσα ἐν Κρήτῃ ἀπὸ τῆς Παλαιοανακτορικῆς Ἐποχῆς (Γραμμικαὶ Α πινακίδες ἀνευρέθησαν εἰς παλαιοανακτορικὰ στρώματα τῶν Ἀνακτόρων Φαιστοῦ καὶ Μαλίων). Θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι ὁ Μινωικὸς Πολιτισμὸς ἦτο δημιουργήμα τῶν Ἑλλήνων; Καὶ ποίων Ἑλλήνων; Ἡ μήπως ἔσφαλλον εἰς τὰς παρατηρήσεις τῶν οἱ κύριοι μελετηταί;

2) Σχέσις Κρητικῆς καὶ Κυπριακῆς Γραφῆς.

Γενικῶς ἐπίσης ἐγένετο παραδεκτὸν ὅτι ἡ Μινωικὴ Γραφὴ ἔδωκε γένεσιν εἰς τὴν ἐκ τούτου ἀποκληθεῖσαν Κυπρομινωικὴν Γραφήν, τῆς ὁποίας ἀρχικῶς ὀλίγα δείγματα ὑπῆρχον εἰς πηλίνας τινὰς σφαίρας, χρυσοῦν δακτύλιον καὶ κύλινδρον⁴ τελευταίως ἀνευρέθησαν καὶ ἐκτενέστεραι πινακίδες εἰς Ἐγκώμην τῆς Κύπρου⁵ καὶ ἐπεβεβαίωσαν τὰς ἀπόψεις τῶν Ἐβανς καὶ Caratelli ὡς πρὸς τὴν στενὴν σχέσιν τῶν δύο γραφῶν. Παρὰ τὴν σχηματοποίησιν πολλὰ σημεῖα ἀναγνωρίζονται ὡς τὰ αὐτά, τῇ ἀληθείᾳ δὲ θὰ ἦτο πολὺ παράξενον, γνωστῆς οὔσης τῆς στενῆς σχέσεως Κύπρου - Κρήτης, ἂν τοῦτο δὲν συνέβαινε. Τοῦ Κυπρομινωικοῦ συστήματος γραφῆς ἐξέλιξις εἶναι τὸ συλλαβάριον τῆς Κύπρου, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο μέχρι τῶν ἑλληνιστικῶν χρόνων⁶. Ἐκ τούτου φαίνεται λίαν ἀπίθανος ἡ παραδοχὴ ὅτι οὐδεμία ἀπολύτως ἀντιστοιχία φωνητικῶν ἀξιῶν ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ μινωικοῦ καὶ τοῦ κυπριακοῦ συλλαβαρίου.

3) Δυσχέρεια ἐκ τῆς παραδοχῆς τῆς Ἑλληνικῆς ὡς γλώσσης τῶν πινακίδων.

Ἄν ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο ἡ ἐπίσημος γλῶσσα τῶν μυκηναϊκῶν Βασιλείων κατὰ τὸν ΙΔ' καὶ ΙΓ' π. Χ. αἰῶνα, ὁπότε καὶ οἱ τύποι τῶν Μεγάρων εἶναι ἀρχαῖοι, εὐσταθῆ, εἶναι ἀντιθέτως πολὺ δύσκολον νὰ γίνῃ παραδεκτὸν ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη κατέστη ἐπίσημος γλῶσσα ἐν Κνωσῶ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦλάχιστον τῆς ΙΕ' π. Χ. ἔκα-

tical», Caratelli, αὐτόθι σ. 502 - 503: «è chiaro che il ricorre di gruppi completamente identici o aventi le stesse uscite...tanti in iscrizioni della Linear A quanto in tabelle cnosie della Linear B deve attribuirsi ad identità di linguaggio nelle due fasi (MMIII - MRI e MRII) che quei documenti rappresentano».

⁴) Evans, αὐτόθι σ. 758 κ. ἐξ. Scripta Minoa II σ. 73. Caratelli, αὐτ. σ. 463.

⁵) Porph. Dikaios, A second inscribed clay tablet from Enkomi, «Antiquity» XXVII (1953) pp. 233 - 7.

⁶) Ἰδίᾳ Scripta Minoa, II σ. 73.

τονταετηρίδος. Τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς τελευταίας ἀνακτορικῆς φάσεως ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τότε θὰ ἔδει νὰ δοθῆ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις εἰς τὰ κάτωθι ἐρωτήματα: α) Πῶς ὁ ΥΜΙΙ πολιτισμὸς ἀποτελεῖ ἄμεσον καὶ ἄνευ διακοπῆς ἐξέλιξιν τοῦ προηγηθέντος ΥΜΙ; β) Πῶς ἡ φάσις αὕτη ἐμφανίζει χαρακτηριστικὰ κρητικά, τὰ ὁποῖα σαφῶς τὴν διαστέλλουν ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχον μυκηναϊκὴν; Τὰ κυριώτερα τῶν χαρακτηριστικῶν τούτων εἶναι ἔκδηλα εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὸν παραστατικὸν κύκλον μὲ τὰς πάντοτε εἰρηνικὰς σκηνάς, εἰς τὴν θρησκείαν ἣτις εἶναι ἐπίσης γνησίως μινωική. Τὰ χαρακτηριστικὰ ἄλλως ταῦτα ἔφερον ὡς κύρια ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς θεωρίας τοῦ Ἐβανς περὶ τῆς γενέσεως τοῦ μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ δι' ἐκτεταμένου μινωικοῦ ἀποικισμοῦ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸν τελευταῖον πολιτισμὸν ἐπιστήμονες. Ἀχαϊκὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύοντα ἑλληνικὴν ἐγκατάστασιν μεγάλης κλίμακος ἐπὶ τῆς Κρήτης συναντῶμεν μόνον βραδύτερον (ΥΜΙΙΙ μέγαρον Ἀγίας Τριάδος, ἱερὰ μυκηναϊκοῦ τύπου, κεραμεικὴν τῆς μυκηναϊκῆς κοινῆς) κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀνακαταλήψεως. γ) Διατὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ 1500, ἡ ὁποία θὰ ἐσήμαινε τὴν ἄλωσιν τῆς Κνωσοῦ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἄφησε πολὺ ὀλίγα ἴχνη εἰς τὴν Κνωσόν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ καταστροφὴ τοῦ 1400, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τελικὴ τῶν Ἀνακτόρων, εἶναι ὀλοκληρωτικὴ, χωρὶς νὰ δύναται πλέον νὰ ἀποδοθῆ εἰς εὐλόγον αἰτίαν; δ) Πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῆ ἡ πλήρης ἐγκατάλειψις τόσων μινωικῶν πόλεων καὶ τῶν πλουσίων περιοχῶν των περὶ τὸ 1500 (πρβλ. ἀπουσία Ἀνακτορικοῦ Ρυθμοῦ καὶ Σύστημα Γραμμικὸν Α μέχρι τέλους), ἂν γίνῃ δεκτὸν ὅτι ἐπὶ μίαν ἑκατονταετίαν πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Κνωσοῦ αἱ ἀχαϊκαὶ Δυναστεῖαι ἦσαν κυρίαρχοι ἐν Κνωσῷ; Ἄν πάλιν αἱ ἄλλαι περιοχαὶ ἐσυνέχισαν τὴν μινωικὴν ζωὴν των μέχρι τοῦ 1400 π. Χ., πῶς δὲν ἦλθον εἰς σύγκρουσιν μὲ τοὺς πολεμιστὰς Ἀχαιοὺς, οἵτινες μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κνωσοῦ θὰ ἦσαν κατὰ πολὺ ἰσχυρότεροι;

4) Ἀτέλεια τοῦ συστήματος γραφῆς.

Ἡ γραφή, ὡς ἐμφανίζεται ἀποδίδουσα μὲ τὴν λίαν ἰδιόρρυθμον ὀρθογραφίαν τῆς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀποτελεῖ σύστημα ἀτελέστερον παντὸς ἄλλου μέχρι σήμερον γνωστοῦ εἰς τοὺς μεγάλους κύκλους πολιτισμῶν. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν σημιτικῶν κειμένων τοῦ φοινικικοῦ - ἑβραϊκοῦ κύκλου ἢ δήλωσις τῶν συλλαβῶν βάσει τοῦ συμφώνου των δημιουργεῖ πολὺ μικρότερα προβλήματα ἀναγνώσεως, ἀφοῦ τὰ θέματα εἶναι τρισυλλαβικά καὶ τὰ σύμφωνα κατὰ κανόνα δηλοῦνται. Τόσον ἀτελῶς ἀποδιδόμενα κείμενα θὰ ἀπετέλουν—ὡς ἀποτελοῦν σήμερον καὶ δι' ἡμᾶς, ἐπιμόχθως ἐργαζομένους—σειρὰν γρίφων

τῶν ὁποίων ἡ ἀνάγνωσις θὰ ἦτο προβληματική· ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι μικραὶ ἰδίως λέξεις δύνανται νὰ ἀναγνωσθοῦν κατὰ δεκαπέντε ἕως εἴκοσι διαφόρους τρόπους. Παραμένει δὲ αἰνιγματικὸν διατι θὰ ἔγραφον καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀφοῦ ἄπαξ προήχθησαν εἰς τὴν κατ' ἀνάλυσιν ἀπόδοσιν τῶν συλλαβῶν· ἀφοῦ ἀπέδιδον τὴν συλλαβὴν πτὰ ὡς πα - τα, διατι θὰ ἔγραφον τὴν συλλαβὴν μνα ὡς να καὶ τὴν συλλαβὴν στα ὡς τα; Ἰδιαιτέρως κάμνει ἐντύπωσιν ἡ ἔκπτωσις τοῦ ι τῶν διφθόγγων καὶ μάλιστα εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ι τῆς διφθόγγου χαρακτηρίζει διάφορον πτώσιν ἢ διάφορον ἀριθμὸν· συγγέονται οὕτω ἐνίοτε ὁ ἐνικὸς καὶ ὁ πληθυντικὸς, ἡ ὀνομαστικὴ μὲ τὴν δοτικὴν. Ἡ σαφὴς δὲ ἀπόδοσις τῶν τελικῶν ς, ν, καὶ ρ εἰς τὴν κυπριακὴν γραφὴν προκειμένου περὶ ἑλληνικῶν κειμένων καθιστᾷ τοῦλάχιστον λίαν περίεργον τὴν παράλειψίν των εἰς μινωικὰ καὶ μυκηναϊκὰ κείμενα, ἀποδίδοντα ἐπίσης ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀκατανόητος ἔξ ἄλλου εἶναι ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ σημείου ἀπόδοσις τῶν ἀντιστοίχων συλλαβῶν μὲ λ καὶ ρ· ὁ ρωτακισμὸς εἰς τόσον πρῶϊμα ἑλληνικὰ κείμενα, μάλιστα συγγενῇ μὲ τὰ Ὀμηρικὰ καὶ Κυπροαρκαδικὰ, ἐμφανίζεται ὡς δυσπαράδεκτος.

5) Ἐπισφαλὴς ἡ βᾶσις τῆς κατατάξεως τῶν σημείων κατὰ σειρὰς εἰς τὴν «ἐσχάραν».

Ὡς ἐσημειώθη ἡ κατάταξις τῶν ὀριζοντίων καὶ κατακορύφων σειρῶν συλλαβῶν τῆς «ἐσχάρας», δηλ. τῶν συλλαβῶν μὲ τὸ αὐτὸ φωνῆεν ἀλλὰ διάφορον σύμφωνον καὶ τῶν συλλαβῶν μὲ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἀλλὰ διάφορον φωνῆεν, ἐγένετο βᾶσει τῶν ἐξισώσεων. Εἰς τὰς ἐξισώσεις ὁμως ὠρισμέναί παραλλαγαὶ δύνανται νὰ ὀφείλωνται εἰς διαφορὰς λέξεων καὶ ὄχι εἰς μεταβολὰς καταλήξεων λόγῳ διαφορῶν γένους, ἀριθμοῦ, πτώσεων κλπ. Ἄν ἐξισωθῇ λ. χ. τὸ κα - να - ρι μὲ τὸ κα - να - λι εἶναι δυνατὸν νὰ παρασυρθῇ τις εἰς κατάταξιν τῶν δύο συλλαβῶν εἰς τὴν αὐτὴν στήλην, ἐνῶ πρόκειται περὶ δύο διαφόρων λέξεων. Τοῦτο ἀπλῶς ὑπογραμμίζεται διὰ νὰ καταφανῇ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγένοντο λάθη κατὰ τὴν κατάταξιν τῶν συλλαβῶν.

6) Ἐπισφαλὴς ἡ πρώτη ἀναγνώρισις τῶν φωνητικῶν ἀξιῶν τῶν συλλαβῶν.

Ὁ καθορισμὸς τῶν πρώτων συλλαβῶν μὲ σύμφωνον πα, μα, τε, πο, ρο, ἐβασίσθη εἰς μεγαλοφυεῖς συνδυασμούς, κατὰ τὴν γνώμην μου ὁμως πᾶν ἄλλο ἢ ἀσφαλεῖς. Τὸ κείμενον τῆς πινακίδος τῶν «δορκείων» δὲν εἶναι καθόλου σαφὲς καὶ τὸ πατήρ, μάτηρ, ὡς τελικῶς ἀπεδόθη τὸ σύνολον, δὲν προσαρμόζεται καλῶς. Ἐπίσης παραμένει λίαν ὑποθετικὸν καὶ ὄχι ὀλιγώτερον τολμηρὸν τὸ πο - ρο = πῶλος τῆς πινακίδος

895 τῶν ἵππων ἐκ Κνωσοῦ. Εἰς τὴν πινακίδα ταύτην ἐμφανίζονται ἰδιογράμματα ἵππων ἀκολουθούμενα ὑπὸ ἀριθμῶν· μόνον δύο ἔχουν πρὸ αὐτῶν τὰ ὡς πο - ρο ἀναγνωσθέντα σημεῖα· ὁ μόνος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἀνεγνώσθησαν ὡς πο - ρο καὶ ὄχι πο - λο εἶναι ὅτι τὸ δεύτερον σημεῖον εἶχε καταταγῆ μετὰ τὰς συλλαβὰς τῆς ἐσχάρας αἱ ὁποῖαι δι' ἄλλους λόγους καθωρίσθησαν ὡς ἀποδίδουσαι τὰς συλλαβὰς μερ. Ἡ ἐκκίνησης εἶναι ἐπίπονος καὶ αἰσθάνεται τις ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀνησυχίαν ὅτι δὲν θὰ φέρῃ εἰς αἴσιον ἀποτέλεσμα, ἐφαρμοζομένης τῆς ἀλύσεως τῶν ἀντικαταστάσεων.

Αἱ καθορισθεῖσαι ἀξίαι εἶναι 65 καὶ ἀπομένουν πρὸς καθορισμὸν 23. Τὸ ποσοστὸν οὕτω τῶν ἀγνώστων ἀξιῶν εἶναι μέγα καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου πολὺ δυσκόλως θὰ εὐρίσκοντο φωνητικαὶ ἀξίαι δι' ὅλα ἢ τὰ πλεῖστα ὑπόλοιπα σημεῖα. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πλεόν ἀνησυχητικὸν εἶναι ὅτι ἐλλείπουν ἀπὸ τὰς καθορισθείσας αἱ συλλαβαὶ μν καὶ συ, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἑλληνικὴν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν, ἰδίως ἢ δευτέρω, συχναί.

Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἐπιφυλάξεις, ὑπογραμμίζουσαι ὠρισμένας δυσχερείας ἢ ἐφιστῶσαι τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποκρυπτογραφήσεως ἐστηρίχθη εἰς λίαν ὑποθετικὰ στοιχεῖα, δὲν θὰ εἶχον βεβαίως καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν ὡς πρὸς τὴν διαπίστωσιν ὅτι ἐπετεύχθη ἡ ἀνάγνωσις, ἂν μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν εἰς τὰς πινακίδας τῶν φωνητικῶν ἀξιῶν τὰ ἀποδιδόμενα κείμενα ἦσαν κατὰ μέγα μέρος κατανοητὰ καὶ λογικά. Δυστυχῶς δέον νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο προκύπτουν αἱ κυριώτεραι δυσχερείαι.

7) Μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν μὴ κατανοητῶν πινακίδων.

Ἄν ὠρισμένοι τῶν πινακίδων παρέχουν λίαν ἐνθαρρυντικὸν ἀποτέλεσμα, ἄλλαι δέ, ποικίλαι καὶ ὄχι ὀλίγαι, πιθανὸν καὶ δυνάμενον νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τὰ πράγματα, δὲν εἶναι ὀλίγον ἀνησυχητικὸν τὸ γεγονός ὅτι μέγας ἀριθμὸς πινακίδων δὲν ἀποδίδει κατανοητὸν κείμενον ἢ παρέχει τοιοῦτον λίαν ἀμφίβολον ἢ αἰνιγματικόν. Προσπάθεια ἐκ μέρους μου μεταγραφῆς ὀγδοήκοντα πινακίδων ἐκ τῶν μὴ ἀνακοινουμένων ὑπὸ τοῦ V. ἀπέδωσε σχεδὸν καθαρῶς ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα, παρετήρησα δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πινακίδων εἰς τὰς ὁποίας ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τοῦ V. ὠρισμένοι φράσεις πολλὰ παραμένουν αἰνιγματικά. Φυσικὰ τοῦτο δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν γριφοειδῆ χαρακτῆρα τῶν κειμένων τὰ ὁποῖα γράφονται μετὰ τὸσον ἐλαττωματικὴν ὀρθογραφίαν, ὡς ἐπίσης εἰς τὴν ἀρχαικότητα καὶ τὸ ἀκατέργαστον τῆς γλώσσης, εἰς τὸ συνεπτυγμένον καὶ ὑπὸ μορφὴν λογιστικῆς ἀναγραφῆς περιεχόμενον καὶ

ἀκόμη εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς πολλὰς πινακίδας περιέχονται κύρια ὀνόματα ἄγνωστα, ὧν ἡ μεταγραφή δὲν δύναται νὰ ἐλεγχθῇ. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶναι ὅτι παραμένει ἀμφιβολία ἰσοσταθμοῦσα τοῦλάχιστον πρὸς τὴν ἐνθάρρυνσιν ἐκ τῶν ὀλίγων ἀναγινωσκομένων πινακίδων, ἧτις μάλιστα ἐπισκιάζεται ἐκ τῶν λόγων τοὺς ὁποίους θὰ ἀναφέρω ἀκολούθως. Ἐὰν μὴ λησμονῆται ὅτι ἀναλόγους δυσκολίας συνήντησαν οἱ μέχρι τοῦδε μεταγράψαντες τὰ κρητικὰ κείμενα μὲ ἰδικόν των σύστημα φωνητικῶν ἀξιῶν, οἵτινες ἐπρόβαλον ὡς κύριον λόγον τοῦ ὄχι ἐνθαρρυντικοῦ ἀποτελέσματος τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς γλώσσης καὶ τὰ κύρια ὀνόματα (πβλ. Η Γ Ο Ζ Η Υ, *Les Inscriptions Cretoises*, Praha 1949). Ἰδιαιτέρως ἀνησυχεῖ τις ὅταν μικραὶ φράσεις ἐξ ὀλιγοσυλλάβων λέξεων, αἵτινες ἀσφαλῶς δὲν εἶναι κύρια ὀνόματα, δὲν ἀποδίδουν κείμενον, διότι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν ὑπάρχουν πολλαὶ διαφορετικαὶ ἀναγνώσεις καὶ αἱ ἀποδιδόμεναι δύνανται ἐξαντλητικῶς νὰ ἐλεγχθοῦν.

8) Κίνδυνος ἐκ τοῦ λογικοῦ σφάλματος τῆς λήψεως τοῦ αἰτουμένου (*petitium principii*).

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις προκύπτει σαφῶς ὁ κίνδυνος, νὰ ἀναγνωρίζωμεν ὡς εὔρημα ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ ἀποκρυπτογραφοῦντος ἐτέθη. Εἶναι ἄτοπον λ. χ. νὰ ἐνθουσιαζώμεθα ἀπὸ τόσας καταλήξεις εἰς *εὐς* ὀνομάτων ἐπαγγελματιῶν ἀφοῦ ἡ κατάληξις αὕτη ἐξ ἀρχῆς ἐτέθη· εἶναι πολὺ μᾶλλον φρόνιμον νὰ προσέξωμεν τὸ θέμα τῶν λέξεων τούτων, τὸ ὁποῖον μᾶλλον σπανίως δίδει ἐνθαρρυντικὸν ἀποτέλεσμα. Δὲν εἶναι ἐπίσης ὀρθὸν νὰ βασιζώμεθα τόσον εἰς τὰ *Κνωσὸς* καὶ *Ἀμνισὸς* (τῶν πινακίδων τῆς Εἰλειθυίας), διότι τὰ ὀνόματα ταῦτα, ὡς ὁμολογεῖται¹⁾, ἐξ ἀρχῆς ἐτέθησαν τὸ (β' ἐκ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοπωνυμίου ἀρχομένου ἐξ Α). Τὸ *κφε-το-ρο-πο* (τετράπουν) ἀνεζητήθη καὶ ἐτέθη ὡς πιθανὸν εἰς πινακίδα ποιμνίων. Γενικῶς ὅμως ἡμεῖς δὲν εἴμεθα πάντοτε εἰς θέσιν νὰ ἐλέγξωμεν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐτέθη ὥστε νὰ ἀποφύγωμεν τὸ σφάλμα τῆς λήψεως τοῦ αἰτουμένου. Δέον ὅμως νὰ καταστῶμεν ἐκ τούτου μᾶλλον ἐπιφυλακτικοί.

9) Καθαρῶς ὑποθετικὴ ἢ τελικὴ ἀπόδοσις τῶν κειμένων.

Πολλοὶ διὰ νὰ κρίνουν τὸ ἐπιτευχθὲν διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν φω-

¹⁾ Ventris, «Archaeology», αὐτ. σ. 17. «In May 1952 I was toying with the value *ko* for the first sign of Kobcr's triplet . . . and tried the effect of reading them as *KO - NO - SO = Knossos* and *ko wo = Greek korwos, boy*. Ventris, «Antiquity», αὐτ. σ. 202: «The decisive step was to identify the first word with *Amnisos* and to substitute values which would turn the others into *Knossos, Tylissos, Phaistos and Lyktos*».

νητικῶν ἀξιῶν ἀποτέλεσμα βασίζονται μόνον εἰς τὴν τελικὴν ἐρμηνείαν τῶν κειμένων, τὴν προκαταρκτικῶς καὶ πειραματικῶς ὑπὸ τῶν ἀποκρυπτογραφούντων παρεχομένην· οὕτω π. χ. ἀντὶ νὰ ἐξετάσουν ἀπ' εὐθείας τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ παρέχη ὁ στίχος: *δο - Fε - jo ι - κFο - ε - κFε Fi - ρι - νι - jo ο - πο - κFο κε - ρα - ja - πι ο - πι - ι - ja - πι*, θεωροῦν ὡς «ντὲ φάκτιο» προελθοῦσαν μετάφρασιν: *ξύλινον ἵππο... καὶ ἄντυξ* (τοῦ ἄρματος) *ἐκ ξύλου ἀγριοσυκῆς μὲ ζεύγματα ἐξ ὄστοῦ*, καὶ τοῦτο μάλιστα χωρὶς νὰ δώσουν ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἂν ἦ προτεινομένη μεταγραφή: *δόρFειος Ἴππο... Fιρινιὸς ὄμποξ κεραιάφι ὀπιάφι* εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ λογικῶς καὶ γλωσσικῶς. Θεωρῶ τοῦτο βασικὸν σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ θεωρηθῇ τὸ ποσοτὸν τῶν ἤδη ἀναγινωσκομένων πινακίδων σχετικῶς μέγα. Τοῦτο εἶναι ἀντίθετον καὶ μὲ τὰς ἐπιφυλάξεις αὐτῶν τῶν μεταγραφάντων καὶ μὲ τὴν σαφῆ δήλωσίν των ὅτι ἡ μεταγραφή καὶ μετάφρασις ἔχει πειραματικὸν χαρακτῆρα. Ὁ ἴδιος ὁ V. ἐτόνισεν ὅτι ἡ προσπάθεια προσκόπτει εἰς τὸ ὅτι πλῆθος ἀπὸ πινακίδες ἄλλως ἀπὸ ἄλλους ἀναγινώσκονται. Γενικῶς ἡ τελικὴ ἀπόδοσις τῶν κειμένων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι παρὰ καθαρῶς ὑποθετικὴ ἀφοῦ εἰσέρχονται τόσα ὑποθετικὰ στοιχεῖα: α) ἂν ὁ καθορισμὸς τῶν φωνητικῶν ἀξιῶν ἐγένετο ἄνευ οἰουδήποτε λάθους· β) ἂν αἱ μεταγραφαὶ τῶν προκυπτουσῶν λέξεων εἶναι εἰς προτεινόμεναι (ἀφοῦ τόσα διὰ τῆς ἐφαρμοζομένης ὀρθογραφίας παραλείπονται ἢ μεταβάλλονται)· γ) ἂν αἱ προκύπτουσαι νέαι λέξεις καὶ οἱ ἰδιόρρυθμοὶ τύποι εἶναι πράγματι οἱ ὑπὸ τῶν γραφῶν ἀποδοθέντες ἢ προέρχονται ἐκ σφάλματος· δ) ἂν ἡ παρεχομένη ἐρμηνεία εἶναι δυνατὸν νὰ εὐσταθήσῃ. Ὅπου προτείνονται κύρια ὀνόματα ὁ ἔλεγχος εἶναι δύσκολος, διὰ νὰ μὴ εἴπω ἀδύνατος. Διὰ νὰ δώσω σαφεστέραν εἰκόνα τοῦ ὑποθετικοῦ τῶν πλείστων ἀποδιδομένων κειμένων ἀναλύω τὴν ἀκόλουθον πινακίδα τῆς κατηγορίας «χαλκοῦ» ἐκ Πύλου (βλ. εἰκ. 1):⁸

jo-δο-σο-σι κο-ρε-τε-ρε δα²-μα-τε-κFε
πο-ρο-κο-ρε-τε-ρε-κFε κα-ρα-Fι-πο-ρο-κFε ο-πι-κFο²-ο-κο-κFε
κα-κονα Fi-jo πα-τα-jo-ι-κFε ε-κε-σι-κFε α-κα-σα-μα ο-πι-κα-πε-
[ε-Fε-κFε
ΠΙ;; κο-ρε-τε ΧΑΛΚΟΣ (ἰδεόγρ.) *2/30 πο-ρο-κο-ρε-τε ΧΑΛΚΟΣ*
[3/120

Τὸ ἀρχικὸν *jo*, ἀποτελοῦν προθεματικὴν συλλαβὴν, ἠρμηνεύθη, παρὰ τοὺς ὀρθογραφικοὺς κανόνας οἵτινες ἐγένοντο δεκτοί, μὲ τὸν σύνδεσμον ὡς· τὰ δύο ἄλλα παραδείγματα *jo-ι-je-σι* (ὡς *ἰένσι*?) καὶ

⁸) Βλ. μεταγραφὴν ἀνωτέρω σ. 150.

jo - α - σε - σο - σι (ὡς ἐσήσουσι?) δὲν δίδουν ἱκανοποιητικώτερον ἀποτέλεσμα Ὀλόκληρος ἢ πινακίς ἀπὸ τοῦ 4ου στίχου καὶ ἐξῆς ἐπαναλαμβάνει τὸ *κο - ρε - τε* καὶ *πο - ρο - κο - ρε - τε* εἰς δύο στήλας μὲ ἀντιστοιχοῦς ποσότητας χαλκοῦ (ιδεόγραμμα)· ὥστε ἂν πρόκειται περὶ εἰσφερόντων χαλκὸν αὐτοὶ ἀνήκουν μόνον εἰς δύο τάξεις καὶ ὄχι εἰς τὰς περισσοτέρας τὰς ὁποίας ἀναγνωρίζει ὁ V.· οὐδεμία τῶν ὀνομασιῶν τούτων (*κορεσιῆρες, προκορεσιῆρες, κλαφιφόροι, ὀπιούχοι, ὀπισκαφήες*), εἶναι κατανοητή, ἀλλά, καὶ αὐταὶ αὐθαιρέτως ἔχουν καθορισθῆ. Οὐτε τὸ *σπαθίοις* οὐτε τὸ *αἰξμάνς* φαίνονται ἑλληνικοὶ τύποι, τὸ δὲ δεύτερον εἶναι καὶ ἀπίθανον διὰ τὴν ἔννοιάν του. Ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφικὴν ἀπόδοσιν διερωτᾶται τις διατὶ τὸ *ι* τῆς δοτικῆς πληθυντικοῦ εἰς - οἰς ἀποδίδεται ἐνῶ εἰς τὴν κατάληξιν - οἰ τῆς ὀνομαστικῆς παραλείπεται. Ὡς ἀντιλαμβάνεται τις μόνον ἐνθαυρντικὸν ἀπομένει τὸ *κα - κο να - φι - jo* ἀποδοθὲν ὡς χαλκὸς *ναφιος*. Ἄλλ' ἂν ὁ χαλκὸς εἶναι *νήϊος* (διὰ πλοῖα) τότε ποίαν θέσιν ἔχουν αἱ αἰχμαὶ τῶν *σπαθῶν* (;) καὶ τῶν *δοράτων*; Ἐνοχλητικὸν εἶναι ὅτι τὸ *κφε*, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ συνδετικὸν μόριον ἰσοδύναμον μὲ τὸ ἐγκλιτικὸν *τε* ἀπαντᾷ, πολὺ συχνὰ μάλιστα, ἐπιρρηματικῶς.

Ἄκόμη τολμηρότερον, εἰς τὰς πινακίδας τῶν ἁρμάτων ἀντιστρέφεται αὐτὴ ἢ σειρὰ τῶν στίχων· καὶ ναὶ μὲν ὑπάρχει πάντοτε πιθανὴ ἐξήγησις ὅτι ἐνίοτε ἐγράφετο στίχος καὶ ἄνω τούτου συνεπληροῦτο ἄλλος, ἐνταῦθα ὅμως ἢ διάταξις τῶν στίχων ἐπὶ τῆς πινακίδος τὴν ἀποκλείει.

Θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ καταδειχθῆ πόσον τὸ ὑποθετικὸν στοιχεῖον εἰσέρχεται ἀφθόνως εἰς τὰς ὀλίγας πινακίδας αἵτινες δίδουν ἀποτέλεσμα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ἱκανοποιητικὸν καὶ πόσον βιάζεται πολλάκις ἢ ὀρθογραφία καὶ οἱ τύποι, αἱ λέξεις καὶ αἱ σημασίαι των, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἐνταῦθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ μακροτέρα ἀνάλυσις. Ἄν εἰς συνεχῆς κείμενον ἢ σύμπτωσις λέξεων κατὰ πιθανὴν συνάρτησιν γεννᾷ τόσας ἀμφιβολίας εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ φανερὸν ὅτι δὲν εἶναι λογικὸν νὰ προσδοκᾷ τις ἀποτελέσματα ἐξ ἀναγνωρίσεως μεμονωμένων λέξεων· συλλαβαὶ ριπτόμεναι εἰς τὴν τύχην μὲ τὴν κρατοῦσαν ὀρθογραφικὴν ἐλευθερίαν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποδώσουν ἐπίσης ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Ὡστε ἐπὶ τούτων θὰ ἦτο ἄτοπον νὰ προσπαθῆσῃ τις νὰ βασίση κρίσιν. Πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὅταν αἱ λέξεις αὐταὶ εἶναι ἀήθεις ἢ δυσεξήγητοι. Τίς λ. χ. θὰ ἠδύνατο νὰ πεισθῆ ὅτι τὸ *πι - ρι - je - τε - ρε* ἀποδίδει τὸ *φριεῆρες* καὶ τοῦτο τὸ *πριονισται*; (ὑπενθυμίζω ὅτι τὸ - *τερε* τῆς καταλήξεως ἔχει τεθῆ ἐξ ἀρχῆς). Νὰ παρασύρεται δὲ τις ἐκ περιγραφῶν τοῦ Ὀμήρου εἰς ἀναγνώρισιν ἀναλόγων εἰς πινακίδας λογιστικοῦ ἀρχείου μου φαίνεται λίαν τολμηρόν· Ἐπειδὴ ὁ Λυκάων μὲ ξύλον ἀγριοσυκῆς κατεσκεύασεν ἄντυγα ἄρματος*, εἰς πινακίδα ἁρμά-

των τῆς Κνωσοῦ τὸ *Fi-ri-ni-jo o-po-κFo* γίνεται ἄντιξ ἐξ ἐρι-νεοῦ· εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐρινεὸς οὔτε ἄντιξ. Ἄρκοῦμαι εἰς αὐτὰ τὰ ὀλίγα διότι σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ κλονίσω τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας πάντες τρέφομεν, ἀναμένοντες νὰ προχωρήσῃ ὁ V. μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συνεργατῶν του πρὸς τὴν τελικὴν λύσιν, ἀλλὰ νὰ ὑπογραμμίσω ὅτι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐρισκόμεθα πρὸ ἑνὸς πειράματος, λίαν ἐνδιαφέροντος βεβαίως, μὲ ἀμφίβολα ὅμως ἀκόμη ἀποτελέσματα.

10) Ἄνωμαλίας γλώσσης.

Εἶναι τέλος ἀνίγκη νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν πινακίδων προκύπτουσα διάλεκτος ἐμφανίζει παραδόξους καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεξηγήτους ἀνωμαλίας, ὅπως δωρισμούς, λέξεις μὲ ἐτυμολογίαν προφανῶς διάφορον ἀπὸ τὴν ἤδη ἀνεγνωρισμένην καὶ πολλάκις ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένην, ὑστερογενεῖς τύπους, τελείως ἀπιθάνους λέξεις καὶ τύπους, ἀνεξήγητον παράλειψιν τοῦ *F* ἢ ἀντιστρόφως ἐμφάνισίν του εἰς λέξεις ὅπου δὲν ἔχει θέσιν κλπ. Ἄν ἡ διάλεκτος αὐτὴ κατατάσσεται εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἀχαϊκῶν καὶ ἐμφανίζεται ὡς συγγενῆς τῆς ἀρκαδοκυπριακῆς, παραμένει δυσεξηγήτος ἡ ἀπουσία ὠρισμένων ἀπὸ τὰ πλέον χαρακτηριστικῶν τῆς ὁμάδος τῶν διαλέκτων τούτων καὶ ἀντιστρόφως ἡ ἐμφάνισις ἄλλων, τὰ ὁποῖα οὐδεὶς γλωσσολόγος θὰ ἐδέχετο ὡς πιθανὰ διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην¹⁰. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι σκόπιμον νὰ ἐπιμείνη τις διότι καὶ ἡ γλωσσολογία πολλὰ ἐδιδάχθη ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως νέων κειμένων. Ὅπωςδήποτε δέον νὰ σημειωθῇ ὡς περίεργον φαινόμενον ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν πινακίδων τῆς Κνωσοῦ δὲν φαίνεται κατ' οὐδὲν νὰ παραλλάσῃ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν πινακίδων τῆς Πύλου, καίτοι ἡ μεταξὺ τούτων ἀπόστασις δὲν θεωρεῖται μικροτέρα τῶν δύο αἰώνων, καὶ τοῦτο μάλιστα καθ' ὄν χρόνον ἐπὶ μὲν τῆς Κρήτης θὰ ἔδει νὰ εἶναι εἰσέτι κυρίαρχος ἡ μινωικὴ γλῶσσα παρὰ τῷ λαῷ, εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρον συνέβαινον συνεχεῖς ζυμώσεις τῶν προὑπαρχόντων μὲ τὰ νέα ἐκ βορρᾶ καὶ ἀνατολῶν στοιχεῖα.

Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἐπιφυλάξεις, ὅσον σοβαραὶ καὶ ἂν εἶναι καὶ στηριζόμεναι καλῶς εἰς τὰ πράγματα, δὲν εἶναι ἱκαναὶ νὰ μειώσουν τὴν σημασίαν ὠρισμένων ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ὅμως, κατὰ

⁹⁾ Ἰλιάς, Φ 37 - 38 : ὁ δ' ἐρινεὸν δξέει χαλκῷ τάμνε νέους ὄρηκας, ἴν ἄρματος ἄντιγες εἶεν.

¹⁰⁾ Σημειῶ τὴν τόσον συχνὴν χρῆσιν τοῦ δυικοῦ ὅστις ὅμως εἶναι ἄγνωστος εἰς τὰς Ἰωνικὰς καὶ Ἀχαϊκὰς διαλέκτους. Πρβλ. Jeannarakis, Historical Greek Grammar, London 1897, σ. 101, § 229.

τὴν γνώμην μου, παρέχουν ἐνθάρρουνσιν διὰ τὴν συνέχισιν τῆς προσπαθείας χωρὶς νὰ προσφέρουν ἀπὸ τοῦδε τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ πρόβλημα ἐλύθη. Διὰ νὰ ἐκτιμηθοῦν ταῦτα κατ' ἀκρίβειαν θὰ ἔδει νὰ γίνουν γνωστὰ πολλὰ εἰσέτι ἐπὶ τῆς ἀκολουθηθείσης πορείας κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεθόδων ἀποκρουπτογραφίσεως· θὰ ἦτο ἐπίσης ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἐπιμελημένη παραβολὴ καὶ ἀνάλυσις. Ἐνταῦθα ἀρκοῦμαι νὰ διατυπώσω ὠρισμένας ἀπορίας ὡς πρὸς τὰς δύο κατὰ τὴν γνώμην μου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γνώμην καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ V., μᾶλλον ἀποδεικτικὰς πινακίδας, τὴν πινακίδα τῶν τριπόδων καὶ τὴν πινακίδα τῶν ὀνομάτων θεῶν.

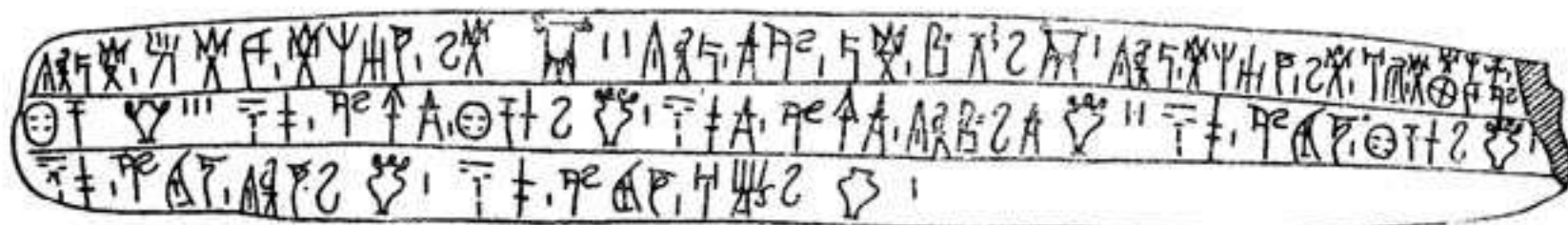
Εἰς τὴν πινακίδα τῶν τριπόδων¹¹ (βλ. εἰκ. 2) τὸ πρῶτον σημεῖον τοῦ δι - πα κατὰ τὸν πίνακα τοῦ V. δέον νὰ μεταγραφῆ εἰς να καὶ ὄχι δι (αἱ ἄνω κεραῖαι εἶναι ὀριζόντιαι καὶ ὄχι κάθετοι, ὑπάρχει δὲ καὶ τὸ μικρὸν ζευγνύον γραμμίδιον)· τοῦτο ὅμως θὰ ἐπέφερε οὐσιαστικὴν ἀλλαγὴν εἰς τὸ περιεχόμενον, διότι ἀντὶ δίπα = δέπας θὰ ἀνεγινώσκετο ναπα (= ;)· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξίσωσις τοῦ δι - πα μὲ τὸ δεπας εἶναι τολμηρὴ διότι οὔτε δε - πα γράφεται οὔτε τὸ ἰδεόγραμμα παριστᾷ ποτήριον (εἶναι προφανῶς ἀμφορεῖς τρίωτοι, τετράωτοι ἢ ἄνευ λαβῶν, γνωστῶν μινωικῶν σχημάτων). Ὡς πρὸς τοὺς τύπους θὰ παρατήρει τις ὅτι τὸ δίπαε δὲν φαίνεται κανονικὸς δυικός, ὅτι τὸ μέζοε καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο δυϊκοῦ ἀριθμοῦ θὰ ἦτο περίεργον ὅτι ἀπαντᾷ ὡς προσδιορισμὸς τοῦ διπα ἀκολουθουμένου ὑπὸ ἐνὸς ἀγγείου, ὅτι οἱ τύποι τρίουες, τέτρουες, ἄνουες (οὕτω ὀρθῶς ὁ Μαρινᾶτος, ἀφοῦ τὸ δέπας εἶναι οὐδετέρου γένους) δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν πληθυντικὸν ἢ δυικὸν τριούεε κλπ., ὅτι ἐξ ἄλλου δὲν ἀποδίδεται τρίουες ἀλλὰ τρίουες κατ' ἀλίθανον τύπον (τὸ υ τῆς διφθόγγου κατὰ κανόνα ἀποδίδεται). Ὅμως καὶ αἱ δυσκολίαι αὗται δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθοῦν ἀνυπέροβλητοι

Εἰκ. 1.—Ἡ «πινακὶς εἰσφορᾶς ἡχοσλοῦ» ἐκ Πύλου.

¹¹) Βλ. ἀνωτέρω σ. 149.

πρὸ τοῦ γεγονότος τῆς λαμπρᾶς ἀντιστοιχίας μὲ τὰ ἰдеоγράμματα. Διερωτᾶται τις μόνον ἂν κατὰ τὸν πρῶτον προσδιορισμὸν τῶν φωνητικῶν ἀξιῶν *τι* καὶ *ρι* δὲν εἶχε ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἤδη τὸ *τρι* - μιᾶς ἄλλης πινακίδος (δύο δηλαδὴ σημεῖα σημαίνοντα *τρία*): τὸ *κ'ετορο* εἶχεν ἤδη προσδιορισθῆ ἐκ τῶν προτέρων, ὡς εἶδομεν εἰς τὸ *κ'ετοροποπι* (τετρόποδοφι) τῆς πινακίδος τῶν ποιμνίων· ἂν λοιπὸν ἡ πραγματικὴ σημασία τούτου (ὄχι ἡ φωνητικὴ ἀξία) ἦτο ἡ τοῦ τέσσαρα θὰ ἦτο κατανοητὸν ὅτι ἐπανευρίσκεται ἐνταῦθα προκειμένου περὶ χαρακτηρισμοῦ

Εἰκ. 2. -- Ἡ «πινακίς τῶν τριπόδων» ἐκ Πύλου.

σκεύους μὲ τέσσαρα ὄτα. Ὁμολογῶ ὅτι πᾶσα προσπάθεια διὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς καταπληκτικῆς ἀντιστοιχίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν σημασίαν τῆς πινακίδος, ὡς ἠρμηνεύθη αὕτη. Διὰ τοῦτο πιστεύω ὅτι ἀποτελεῖ λαμπρὰν ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον.

Δυσκολεύομαι νὰ βεβαιώσω τὸ αὐτὸ διὰ τὴν πινακίδα τῶν ὀνομάτων τῶν θεῶν ἐκ Κνωσοῦ¹² (βλ. εἰκ. 3), πρῶτον διότι ἡ πινακίς εἶναι ἔλλιπής, παρέχουσα ἔλλιπῆ κατάληξιν τοῦ *πα-ja-Fo* καὶ τοῦ *πο-σε-δα*. Ἐπειτα διότι οἱ ἀναλογικοὶ τύποι *πο-σι-δα-ι-jo*, *πο-σι-δα-*

Εἰκ. 3. — Ἡ «πινακίς μὲ ὀνόματα θεῶν» ἐκ Κνωσοῦ.

ι-je-u-σι καὶ *πο-σι-δα-ε-ja* εἰς ἄλλας πινακίδας δὲν στηρίζουν τὸν τύπον *πο-σε-δα(-ο)* = Ποσειδῶν· εἶναι γνωστὸν ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ ἀρχαιότερος ἑλληνικὸς τύπος φαίνεται νὰ εἶναι τὸ *Ποτιδᾶς*· ἐντελῶς ἀμφίβολον εἶναι τὸ ἔλλιπές *πα-ja-Fo* καὶ τὸ *ε-νυ-Fa-ρι-jo*, μεταγραφόμενα ὡς Ἐνυάλιος καὶ Παιάων. Ἀπομένει τὸ *α-τα-να-πο-τι-νι-ja*, τὸ ὁποῖον ἐγράφη ὡς μία λέξις· ἡ ἀπόδοσις Ἀθᾶνα Πότνια εἶναι λογικοφανής, ἀλλὰ δύναται τις νὰ ἀποφανθῆ ὑπὲρ αὐτῆς κατηγορηματικῶς; *πο-τι-νι-ja-Fε-jo* ἀπαντᾷ ὁμοῦ μὲ τὸ *κα-κε-Fε* (χαλκεῖς) καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἐρμηνεία δὲν εἶναι εὐκόλος.

¹²⁾ Βλ. ἀνωτέρω σ. 150.

Ἡ ἐκ Πύλου πινακίς τῶν χρυσῶν (;) ἀγγείων (KnO²) ἥτις κατὰ τὸν V. δίδει πολλὰ ὀνόματα θεῶν παρέχει ἐντελῶς ὑποθετικά ὀνόματα ἐν μέσῳ πλήθους ἀκαταλήπτων λέξεων· ἵνα ἐπιβεβαιωθῇ ἡ ἀναγνώρισις ὠρισμένων ἐξ αὐτῶν θὰ ἦτο ἀπαραιτήτων νὰ γίνῃ καταληπτὸν τὸ περιεχόμενον τῆς μακροῦς ταύτης πινακίδος· ὅλως ἀπίθανα φαίνονται τὸ δι-υ-ja μεταγραφόμενον εἰς Δί-Fi-α, τὸ δι-Fε μεταγραφόμενον εἰς ΔιFεί καὶ τὸ ι-πε·με·δε-ja ἀποδιδόμενον ὄχι ὀρθῶς ὡς Ἴφιμήδεια.

Καταλήγω ἐκφράζων τὴν εὐχὴν ὅπως μὴ θεωρηθῇ ἡ ἀνωτέρω κριτικὴ ὡς στρεφομένη ἐναντίον τῆς προσπαθείας τοῦ V. καὶ τῶν συνεργατῶν του διὰ τὴν ἀποκρυπτογράφησιν τῶν πινακίδων. Πιστεύω πάντοτε ὅτι διὰ τῶν χρησιμοποιηθεισῶν μεθόδων εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθουν λίαν σημαντικὰ ἀποτελέσματα καὶ νὰ ἀποδειχθῇ οὕτω ὅτι ἠκολουθήθη ἡ ὀρθὴ ὁδός. Ὅτι ὅμως παρὰ τὴν ἀγαθὴν ταύτην προσδοκίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ παραμείνωμεν ἐπιφυλακτικοὶ μέχρις ὅτου προέλθουν πλέον πειστικὰ ἀποτελέσματα, ὡς ἀσφαλῶς θὰ προέλθουν ἂν ἀκολουθῶμεν ὀρθὴν πορείαν, θεωρῶ μετὰ τὰς ἐκτεθείσας δυσκολίας ἐπιστημονικῶς ἐπιβαλλόμενον. Ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τοῦ V. καὶ τῆς ἀνακοινώσεως ὑπὸ τοῦ Blegen τῆς σημαντικῆς πινακίδος τῶν τριπόδων δὲν ἀνεκοινώθησαν νεώτερα πειστικὰ στοιχεῖα βεβαίως δὲν εἶναι λίαν ἐνθαρρυντικόν¹⁹, ἴσως ὅμως τὸ νέον ἄφθονον ὑλικὸν ἐκ Πύλου καὶ Μυκηνῶν παράσχῃ τὴν τελικὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα : Ἐλύθη τέλος τὸ αἶνιγμα τῆς Μινωικῆς Σφιγγός;

N. ΠΛΑΤΩΝ

¹⁹) Τὴν γνώμην αὐτὴν ἐξέφρασεν καὶ ὁ καθηγητὴς Μαρινᾶτος εἰς τελευταίαν ἐπιστολήν του πρὸς ἐμὲ παρὰ τὴν πρό τινος ἀπόλυτον αὐτοῦ αἰσιοδοξίαν.